

CSELÉNYI ISTVÁN GÁBOR

A SORSUNKBAN OSZTOZÓHOZ

Örök, tündöklő fény után
a föld: istállófélhomály.
Amott uralkodsz mindenben,
itt koldus lettél, nincstelen.

Mi hajt hozzánk, mi űz közénk?
Sejted-e, mit kapsz mindezért? –
Bezárt ajtót, bezárt szívet...
Aztán kereszt, rozsdás szögek...

Hisz tudod – mégis vállalod,
mit rád ró ez az állapot.
És mégis jössz... talán azért,
hogy átélhesd a szívverést,

az emberélet ritmusát:
születésünk-haláltusánk,
szorongásunk és álmaink...
a végesség korlátait.

Eljössz, hogy megmártózz a *másban*,
s így gazdagodj – önátadásban.
Eljössz, sorsunkban osztozol,
hogy megmutasd: ránk szomjazol.

Éhségünk így már: Isten éhe,
fájdalmunk: Isten szenvedése,
álmunk-álmod már Isten álma,
mely új világot hoz világra.

Szemedben menny visszfénye lobban.
Eljössz, hogy szólhass földi szóval,
s lehess számunkra annak tükre,
kit látni engedsz mindörökre. Amen.